

PETRA SPARK

ARTIKEL 13

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

Mijn eerste boek draag ik op aan diegene die ik al
vijfentwintig jaar mijn allerliefste mag noemen.

Dit verhaal is voor jou, bolleke.

En voor mijn ouders.

Altijd voor mijn lieve ouders,
bij wie alles ooit begon.

*After all, we are nothing more or less
than what we choose to reveal.*

(Frank Underwood – House of cards)

PROLOOG

LEUVEN-CENTRAAL

2 APRIL 2054

De zware metalen gevangenisdeur viel met een luide bons achter haar dicht, de echo galmde nog even na. Ze hoorde hoe de sleutel precies driemaal werd omgedraaid in het slot vooraleer de voetstappen aan de andere kant van de deur hun weg hervatten, wegstierven in de verte. In een oogopslag verkende Crystal haar nieuwe verblijfplaats, taxeerde ze haar medegevangenen. Ze waren met drie, en ze keken haar met nieuwsgierige, onvriendelijke ogen aan.

Haar lijf snakte naar een sigaret. En terwijl ze zich afvroeg of haar blik straks ook zo afgestompt en vijandig zou worden, leidden haar plasticen gevangensklimpen haar naar het enige onopgemaakte bed, vlakbij de deur, met de flinterdun geworden matrasovertrek en het roze dekentje aan het voeteneinde. Ze stapte uit haar klimpen en ging in foetus-houding liggen, haar gezicht naar de muur gekeerd. Maar de metalen constructie voelde niet aan als een bed. Het was een cel in een cel, boven haar hoofd afgesloten door een metalen raster waarop de tot grauw beige verkleurde matras van haar medegevangene lag. Dus hier zou ze de komende jaren doorbrengen. Hier zouden haar dagen veranderen in nachten en zou ze in haar dromen vrij zijn. Ze hoopte op mooie dromen, van zorgeloze fruitbiertjes op zonnige terrassen, met schommelende kinderen en de tipsy hand van de Liefde op haar kortgerokte bovenbeen. Maar ze wist dat het nachtmerries zouden worden. Dat wat ze had uitgespookt haar zou blijven achtervolgen. Toch nog voor even. Of tenminste zo dacht ze.

Het duurde niet lang voordat haar aan lager wal geraakte

celgenoten haar aandacht probeerden te trekken. Ze hoorde stemnaboetsingen van mitrailleurs en geweren – gevolgd door het boerse ‘Goeiemoge’ – waarschijnlijk als soort van welkomstritueel. Alsof er veel te vieren viel als je in zulk verduiveld oord terecht kwam. En alhoewel ze nog steeds met haar rug naar hen toe gekeerd lag, onderwierpen ze haar aan een ondervraging over wapens, alsof ze midden in een gesprek zaten. Het werd haar al snel duidelijk dat het niveau van wapenkennis allesbepalend was voor de interne machtsverhoudingen – als een soort van pikorde zoals die heerst in het eerste het beste kippenhok – en dat ze maar beter meteen kon laten zien wat ze in haar mars had, kwestie van de rust in de cel te laten terugkeren. Maar ze besloot hen te negeren, in de mate waarin dit al mogelijk was in een ruimte van twee meter bij vijf. Ze dacht aan diegenen die haar het dierbaarst waren.

Aan Melissa. Hoe zou het haar vergaan? Zou ze haar wonden aan het likken zijn?

2

Die avond lag ze in exact dezelfde positie op bed. Met dezelfde gedachten. En dezelfde vragen.

Ze zocht troost in het verleden en liet de afschuwelijke wereld van afbladderende muurverf en kille, metalen bedframes ver achter zich. Ze reisde naar een andere tijd, naar een verleden dat werd belicht door de warme, oranjegele gloed van kinderlijk onschuldige jeugdherinneringen en zon. De gelige, mistachtige waas verdween naar de achtergrond en het glimlachende gezicht van haar grootmoeder verscheen op haar netvlies.

‘Gaan we zonnen? Gaat Crystal samen met oma lekker van het zonnetje genieten? Maar we gaan vandaag goed smeren, hoor! Want de ozonlaag wordt alsmaar dunner en we willen geen vreemde ziektes oplopen, hé schat?’

Als zesjarige was ze door haar oma op de arm getild en had ze van nee geschud terwijl ze haar voetjes zachtjes heen en weer had laten wiebelen tegen diens dikke buik.

Ze dacht terug aan de veilige cocon waarin ze was opgegroeid. Aan de vele moeilijke woorden waarvan ze niets had begrepen, maar die ze uit het hoofd had geleerd omdat de Grote Mensen het Belangrijke Woorden vonden. Woorden als *ecologische voetafdruk*, *overbevolking* en *stijgende pensioenleeftijd*.

Maar alles was onvoorspelbaar veranderd. Op een paar twijfelachtige jaren tijd. Het idee alleen al dat bebrilde politici het nu nog zouden aandurven om een van deze lachwekkende thema’s op hun agenda te zetten, deed haar trieste mondhoeken bijna omhoog krullen. Hun ambitieuze partijgenoten zouden spottende vliegtuigjes vouwen van hun netjes voorbereide dossiertjes, net zoals dit gebeurd was bij hun onwetende voorgangers die niet hadden begrepen dat het verbeteren van de gezondheid van de bevolking het medicijn was voor de comateuze milieutoestand. Ze zouden worden weggehoond, net als diegenen die het toen zo ver hadden laten komen dat zelfs de regen was verzuurd, veranderd in een te bekampen vijand. Ze kon de cynische grapjes van de pas verkozen president nog horen.

Haar verveelde hersenen zochten hun weg naar het leven ten tijde van haar voorouders, in het vrolijke koninkrijk België. Een leven zonder verplichte medische tests waarbij artsen controleerden of niemand de wijzers van de weegschaal te veel naar rechts liet doorslaan, zonder sancties indien wie dan ook de limieten overschreed die door het Ministerie van Volks-

gezondheid waren opgelegd. Met wijn die onbeperkt de glazen van dronken feestvierders had gevuld. Een digitale wegwerpmaatschappij vol uitlaatgassen waarin elektrische auto's nog bezienswaardigheden waren geweest en waarin iedereen naar hartenlust zijn gang had kunnen gaan met iPads, iPhones en andere fraaie speeltjes. Alhoewel ze die zonnebanken altijd een vreemde uitvinding had gevonden.

Enkel in haar verste herinneringen kon ze nog een bestoft beeld opdiepen van vrouwen wiens armen en benen trilden als gelatinepudding bij elke stap die ze zetten en die, met de gsm in de hand, vanuit hun vervuilende wagens aanschoven in de file, op weg naar de rokende schouwen van de fabrieken die ervoor zorgden dat ze hun doktersrekeningen konden betalen. Rekeningen te wijten aan de schadelijke gevolgen van vervuiling, slechte eetgewoontes en blootstelling aan radiogolven. Het waren allemaal volwassenen geweest, maar ze waren al hun illusies kwijtgeraakt. Hun gsm's hadden ze gekoesterd als waren het borelingen, hun kleine beeldschermpjes hadden 's nachts naar hen liggen lonken vanop hun nachtkastjes. Maar hun nieuwe vriend was niet alleen gekomen. Hij had bijwerkingen meegebracht, als een onzichtbaar geschenk dat onwetende vingers naar voorhoofden had doen grijpen om de migraine te verzachten. Als een duivels presentje dat voeten had laten strompelen en concentratievermogens had doen verschrompelen tot peuterformaat.

Schijnbaar onschuldige kwaaltjes waren het geweest. Maar vooraleer iemand het in de gaten had gehad, waren ze veranderd in dodelijke kankergezwellen die een onherstelbaar gat hadden geknaagd in de portefeuille van vadertje staat.

Het was een voorbijgegangene maatschappij met vergeten spelregels. Een wereld waarin haar misdaad geen misdaad was geweest.

Een wereld waarin ze vrij zou zijn geweest.
Er rolde een eenzame traan over haar wang, alsof hij zijn
weg kwijt was en die wanhopig probeerde terug te vinden.